

Tabares assegura que Zaplana sabia que l'IVEX avalava empreses moroses

Qui va ser el director de l'Institut Valencià de l'Exportació amb Eduardo Zaplana entre els anys 1997 i 1999, José María Tabares, es va asseure dimecres passat, dia 12, a la banqueta dels acusats, per un delictes d'estafa continuada.

El novembre de 1999 el consell d'administració de l'IVEX, organisme dependent de la Generalitat Valenciana, denunciava qui n'havia estat director entre juliol de 1997 i setembre de 1999 –quan va ser cessat del càrrec. El motiu era l'aval d'unes lletres de canvi signades per ell, en nom de l'ens, "sense haver-ho comunicat prèviament".

Els avals es van efectuar durant els dos mesos que precediren el seu abandó de la direcció, i els destinataris eren una empresa mercantil belga i una altra de tunisiana. L'objectiu: afavorir l'exportació a Tunísia de cotxes fabricats a la planta de Ford d'Almussafes (Ribera Alta). Però, segons va declarar Tabares a l'Audiència Provincial de València, ell únicament es va limitar a seguir les consignes de la Conselleria d'Indústria. Així doncs, l'acusat atribueix qualsevol mena de responsabilitat als seus superiors més immediats, i assegura que la seua funció era exclusivament la d'actuar com a mitjancer.

Entre els protagonistes d'aquest forat econòmic, que va superar els sis milions d'euros, destaca Jean-Luc Lagier, qui, l'endemà de la visita de Tabares, també va fer acte de presència a l'Audiència. Aquest empresari francès ha admès que era al capdavant de les empreses Sonotube, Apod, Smac, J2L i Graficom, que participaren en la mediació entre la institució pública i el Govern tunisià. Les dues últimes firmes no van pagar mai les factures presentades per l'IVEX.

Tabares remunta la relació entre l'IVEX i Ford Europa al 1995, quan qui ocupava

la direcció de l'ens exportador era Joan Mir –a qui va acusar de conèixer i, fins i tot, promoure aquest entramat–, i va recordar que l'executiu tunisià va exigir la compra de productes seus a canvi de l'entrada de vehicles Ford, empresa que, segons Tabares, va posar en contacte l'IVEX i Lagier. Les empreses del francès adquirien

el compromís de vendre els seus productes a l'IVEX que, al seu torn, cedia aquests drets a la multinacional automobilística.

L'acord es va tancar, però Lagier va deixar d'abonar 3,2 milions d'euros. Tabares havia signat avals que ascendien a 4,3 milions d'euros sense que constaren en la comptabilitat de l'IVEX, tot i que ell assegura que la Conselleria d'Indústria –que aleshores era responsabilitat de Diego Such– en tenia coneixement. Les entitats bancàries van demanar a l'IVEX, com a avalista, el seu pagament.

El fiscal del cas demana cinc anys de presó per als acusats, 21.900 euros de multa i una indemnització per a l'IVEX de tres milions d'euros. L'institut expor-

Tabares i Julio Iglesias, durant una visita a la fira de ceràmica d'Orlando (EUA), el 1998. El cantant era l'"ambaixador" del País Valencià.

tador és encara més sever: deu anys de presó i el retorn de tots els diners que s'hagen estafat. I la Generalitat, com a institució, també fa la seua petició: cinc milions d'euros més 450.000 pel mal que va patir la seua imatge. Els bancs SCH i BBVA reclamen tres milions d'euros impagats. A tot això, la defensa vol, directament, l'absolució dels seus representats.

Aquest no és l'únic episodi estrambòtic en què s'ha vist implicat l'IVEX. Va ser aquest institut qui va contractar el cantant Julio Iglesias –amic de Zaplana– perquè promocionara els productes del País Valencià a l'estranger. 375 milions de pessetes anuals en tenien la culpa.

Víctor Maceda